

Nr 35

Av herr **Skärman**, om ökat djurskydd.

Gång efter annan kommer i dagen upprörande fall av vanvård och misshandel av djur. Ett återkommande drag i dessa fall av grov vanvård är att missförhållandena kunnat hålla på under lång tid innan de kommit till myndigheternas kännedom och djuren befriats från sina plågoandar och dessa kommit under åtal. Man skulle kunna avfärda detta förhållande med att konstatera att djuren inte kan tala och anmäla sina ägare. Man kan även peka på att i de större tätorterna råder en hög grad av anonymitet och att samma är förhållandet i de utglesade bygder, där det är långt mellan grannarna. Fråga är emellertid också om inte djurskyddsinspektionen sådan den utformats i praktiken blivit alltför omständlig och ibland överlämnats till frivilliga krafter i djurskyddsföreningar, som varken har personal eller medel till en effektiv övervakning. Detta kan även ha bidragit till missförhållandena.

Gällande lag om djurskydd av den 19 maj 1944 avser vård och behandling av husdjur och av andra djur, som hålles i fångenskap. Den skulle säkerligen kunna vara effektiv om den kunde bringas till efterlevnad och föranleda snabb reaktion. Tillsyn av efterlevnaden lägges enligt 14 § i princip på hälsovårdsnämnden i orten, som har att för sådant ändamål utse en eller vid behov flera tillsyningsmän. Vid tillsynen medverkar länsveterinären och distrikts- eller stadsveterinären enligt vad därom närmare föreskrives. Länsstyrelsen med länsveterinären vakar över att hälsovårdsnämnder och tillsyningsmän m. fl. fullgör sina åligganden, och högsta tillsynen tillkommer veterinärstyrelsen. Det är sålunda ganska väl sörjt för att apparaten skall fungera hela skalan igenom, om nu ärendet kommer till allmän kännedom. Det är just här det brister.

Många gånger är hälsovårdsnämnderna så sammansatta och så överhopade med ärenden att de inte har tid att reagera så snabbt, som erfordras vid grova vanvårdsfall. Uppdraget som tillsyningsman kan vara lämnat till någon av nämndens ledamöter eller till hälsovårdsinspektör, som är överhopad med andra arbeten. Enligt 15 § är den som har djur i sin vård skyldig att låta ledamot av nämnden, suppleant som nämnden utsett, tillsyningsman m. fl. besiktiga djuret samt stall eller annat förvaringsrum. I händelse av tredska är man tvingad begära erforderlig handräckning av polismyndigheten. Allt detta tillsammans jämte det

förhållandet, att allmänheten ofta inte vet vart man skall rikta sig med sin anmälan om misstanke att vanvård sker, gör att många föredrar att inte göra den anmälan, som borde vara en moralisk plikt. Dock har många djurskyddsföreningar tagit kontakt med frivilliga och anställt dessa som "djurskyddsinspektörer"; ibland har polismän satsat sin fritid åt dylika uppdrag och därmed givit dessa ett sken av offentlighet för att klara upp misstänkta missförhållanden. Dessa föreningar har emellertid ofta en svag ekonomi eller för en tynande tillvaro, varför de inte ens kan betala sina inspektörer respengar för att utreda en anmälan.

Det vill synas som om man genom en skärpning av lagstiftningen skulle kunna effektivisera djurskyddet. En möjlighet vore att legalisera dessa "djurskyddsinspektörer" och ge dem polismans befogenhet, men även andra utvägar står säkerligen till buds.

Med stöd av det anförda får jag hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning och förslag till skärpning av djurskyddslagstiftningen i syfte att på ett tidigt stadium uppdaga grov vanvård och misshandel av djur.

Stockholm den 12 januari 1967

Bo Skårman (fp)
